

DE WRAAK VAN DE KEIZER

Proloog
Sint-Helena
28 april 1821

Luitenant Pierre Delacroix verwenste zichzelf om zijn overmoed. Hij was gaan varen in de ochtendschemering, alleen om voor zonsopkomst een paar mijl dichterbij de rotsachtige kliffen aan de noordkant van Sint-Helena uit te komen. En daardoor had hij alles op het spel gezet. Een Brits fregat, een van de elf die het afgelegen eiland bewaakten, doemde op voor de kust en wendde de steven naar hen. Als zijn duikboot op klaarlichte dag op zee werd gezien, zou hun missie voorbij zijn voordat die goed en wel begonnen was. Dan zouden ze de verbannen Napoleon Bonaparte nooit kunnen bevrijden.

Delacroix liet zijn verrekijker zakken en riep door het luik: ‘Duiken voorbereiden!’

Drie mannen trotseerden de windvlagen en streken snel het zeil. Met de opkomende zon achter zich keek Delacroix nog eens naar het naderende fregat. Toen dook hij het met koper beslagen luikgat in en sloot het af. Zijn neusvleugels bewogen toen hij de ranzige lucht opsnoot van de vijftien mannen die zich verdrongen in de krappe ruimte.

‘Hebben ze ons gezien?’ vroeg Yves Beaumont fronsend. Zijn stem klonk kalm, maar zijn ogen flitsten onophoudelijk naar het gesloten luik. Hij was duidelijk gespannen. De ervaren bergbeklimmer had onbekommerd op richels gestaan, zo hoog dat ieder normaal mens er knikkende knieën van zou krijgen, maar het idee dat ze in een holle buis van metaal en hout onder water zouden duiken vond hij ronduit angstaanjagend.

Delacroix had geen last van claustrofobie. Onder meer om die reden was hij de aangewezen man om deze missie met de eerste operationele duikboot ter wereld te leiden.

‘Daar zullen we snel genoeg achter komen, *monsieur* Beaumont.’

Ze zouden ook vlug te weten komen of de onderzeeboot bestand was tegen duiken op volle zee. Het vaartuig was gebouwd volgens de tekeningen van Robert Fulton, de Amerikaanse ingenieur die de marinestaf van Napoleon bekend had gemaakt met het concept van oorlogvoering onder water. Delacroix had dit nieuwste prototype van vijftig voet lang de Stingray gedoopt.

Sinds ze los waren van de schoener die het vernuftige vaartuig tot zestig mijl voor de kust van Sint-Helena had gesleept, hadden ze alleen in het donker gevaren. Tot nu toe was de reis probleemloos verlopen, en de met koper beslagen eiken drukhuid was waterdicht gebleken. Nu zouden ze ondervinden of de Stingray, die de duiktests in de haven glansrijk had doorstaan, net zo goed zou presteren op volle zee.

‘Alle luiken zijn dicht, luitenant,’ zei stuurman Villeneuve, de ondercommandant. ‘De snuiver sluit goed af.’

‘Maak de ballastpompen klaar voor gebruik.’

De twee technici van de duikboot stonden klaar om de handpompen die water in de lege ballasttanks moesten brengen te bedienen. De overige twaalf mannen hielden zich gereed om de schroef aan de achterkant van het vaartuig aan te slingeren, en Delacroix pakte de roerpen beet. Beaumont en hun tweede passagier, die steeds een zwart masker droeg om zijn identiteit geheim te houden, drukten zich tegen de scheepswand om hen niet te hinderen.

Delacroix haalde diep adem, alsof hij zelf het water in ging duiken, en zei: ‘Zakken.’

De technici pompten en een paar minuten later klotste er water tegen de twee raampjes in de commandotoren van de Stingray. Het hout van het vaartuig kraakte toen de druk op de romp aan alle kanten groter werd.

‘Het is onnatuurlijk om in een boot onder water te zijn,’ hoorde Delacroix een bemanningslid mompelen. Een scherpe blik naar de man legde hem het zwijgen op.

Toen de met een drijver boven het vaartuig verbonden dieptemeter twintig voet tot de zeespiegel aangaf, zei hij: ‘Nu stoppen.’ De technici hielden op met pompen. De Stingray lag stabiel in het water en hij hoorde geen gekraak meer.

Nu konden ze alleen nog wachten. Af en toe kuchte een bemanningslid, maar verder was het griezelig stil in de Stingray. Zelfs het geruststellende klotsen van water tegen de scheepsromp was niet meer te horen.

Intussen was de zon helemaal opgekomen, zodat er zelfs onder water voldoende licht door de duimdikke ramen van de commandotoren kwam. Er waren geen lantaarns meer nodig om het interieur van de Stingray te verlichten. Vanaf nu moesten ze zes uur onder water kunnen blijven zonder de snuiver uit te steken of boven te komen om lucht in te nemen.

Na twee uur wachten gleed er een schaduw over hen heen. Delacroix tuurde door het raampje. Hij zag de scheepsromp van het fregat, nog geen honderd voet van hen vandaan. De zeilen van het schip blokkeerden het directe zonlicht. De mannen in de duikboot verstijfden. Ze verwachtten een aanval en keken omhoog, alsof het plafond doorzichtig was en ze konden zien vanwaar het gevaar dreigde.

Delacroix volgde het passerende fregat met zijn ogen, gespist op tekenen dat het hun kant op kwam. Maar het voer in een rechte lijn voorbij en was een paar minuten later uit het zicht verdwenen. Delacroix was nu op zijn hoede. Hij wachtte nog eens drie uur voordat hij bevel gaf om de snuiver uit te steken.

Ze namen verse lucht in en bleven onder water tot het donker werd. De Stingray kwam boven in het schijnsel van een halve maan. Delacroix was blij dat hij nergens lichten zag.

Hij wendde zijn blik naar de grillige kliffen van Black Point, waar ze vlakbij lagen. De noordkant rees honderdvijftig voet boven de

zeespiegel uit. Hij had maandenlang getraind met Beaumont de bergbeklimmer, maar nu hij de steile rotsen met zijn eigen ogen zag, begon hij toch aan hun missie te twijfelen.

Beaumont kwam naast hem staan bij het luik en knikte terwijl hij de hoog oprijzende kliffen bekeek.

‘Kunnen we daarbovenop komen?’ vroeg Delacroix.

‘*Oui*,’ antwoordde Beaumont. ‘Het is de Matterhorn niet. En het zal ook veel gemakkelijker zijn dan de Mont Blanc, die ik drie keer beklommen heb.’

Eigenlijk was Delacroix geen voorstander van deze heimelijke operatie. Hij was het eiland liever massaal binnengevallen. Maar dan had hij dertig oorlogsschepen en tienduizend man nodig gehad om de invasie te laten slagen. Een garnizoen van bijna drieduizend soldaten en vijfhonderd kanonnen bewaakte één enkele man, twaalfhonderd mijl verwijderd van het dichtstbijzijnde vasteland. Dat maakte Napoleon Bonaparte de best bewaakte persoon in de wereldgeschiedenis. Het zou gemakkelijker zijn om de koning van Engeland af te zetten.

De bemanning kwam aan dek om van de frisse lucht te genieten. Ze hingen kurkzakken aan weerszijden van de Stingray om te voorkomen dat de duikboot tegen de rotsen zou stoten en wierpen het anker uit.

Delacroix hing een tros versterkte vislijn om zijn schouder en Beaumont deed hetzelfde. Tussen hen in haakten ze een veiligheidslijn vast. Op het dek lag een rol touw van ruim duizend voet lang, en ernaast een geval dat eruitzag als een speeltuinschommel.

Beaumont knikte, stapte op de rots het dichtst bij hen en begon te klimmen. Toen hij tien voet hoog was, volgde Delacroix. Ze klommen systematisch in een rechte lijn omhoog. Slechts af en toe gingen ze om een erg steil stuk heen. Het klimmen leek Beaumont geen enkele moeite te kosten. Hij pauzeerde alleen om Delacroix de gelegenheid te geven op adem te komen. Eén keer gleed Delacroix uit, maar dankzij de veiligheidslijn stortte hij niet in zee.

In zijn eentje zou Beaumont veertig minuten nodig hebben voor

een klim van vijfhonderd voet, maar door Delacroix' onervarenheid deden ze er meer dan een uur over.

Toen ze boven aangekomen waren, sloeg Beaumont een ijzeren bout met een ring in de rots. Hij maakte er een katrol aan vast, bond de twee trossen vislijn aan elkaar en leidde de lijn over de katrol. Daarna ankerde hij de lijn met een metalen gewicht dat felgeel geschilderd was. Hij slingerde het geheel met een grote boog over de klifrand, zodat hij zeker wist dat het in het water bij de duikboot terecht zou komen. Delacroix zag nergens een schip aan de horizon, en dus zwaaide hij met een vlaggetje, het sein voor de bemanning om het touw aan de vislijn vast te maken.

Even later kwam er een sein terug. Het touw was vastgemaakt. Samen met Beaumont trok hij de vislijn met behulp van de katrol weer omhoog. Het zware touw kronkelde over de klifwand. Toen ze het boven hadden, gaven ze opnieuw een sein.

Ze begonnen met het echte werk. Nu er een gemaskerde man van tweehonderd pond aan het touw hing, schoten ze tergend langzaam op. Na tien minuten hard zwoegen hield Beaumont het touw vast, terwijl Delacroix de gemaskerde man over de rand hees en hem hielp zich uit de speeltuinschommel oftewel bootsmansstoel te bevrijden. Er hing nog een tweede plank aan voor Delacroix, waarop hij kon staan als hij later die nacht naar beneden getakeld zou worden.

'Zegt hij nooit iets?' vroeg Beaumont. Hij wees met zijn duim naar de gemaskerde man.

'Hij wordt betaald om te zwijgen,' zei Delacroix. 'Net zoals jij ervoor betaald bent om me hierboven te brengen. Nu is je werk gedaan, en daar ben ik je dankbaar voor.'

'Maar wie is hij?'

'Dat zul je nooit weten,' zei Delacroix, en hij stak een stiletto in Beaumonts hals. De bergbeklimmer verstijfde en kreeg een uitdrukking van verbijstering en ongeloof in zijn ogen. Toen zakte hij langzaam op de grond.

Delacroix stopte twintig pond stenen in Beaumonts rugzak. Met

zijn voet schoof hij het lichaam van de alpinist over de klifrand, op een plek waar het niet op de duikboot zou neerkomen. De bemanningsleden zouden het vallende lichaam zien en de plons horen. Delacroix zou hun vertellen dat Beaumont uitgegleden en gevallen was. Dat was alvast één getuige minder om zich zorgen over te maken.

‘Kom mee,’ zei hij tegen de gemaskerde man, en ze begonnen aan de zware tocht landinwaarts. Delacroix’ metgezel volgde plichtsgetrouw en zonder een woord te zeggen. Kale rotsen maakten geleidelijk plaats voor laag struikgewas en toen een dicht woud.

Tegen middernacht bereikten ze de rand van Longwood, het landgoed met het grote landhuis waar Napoleon gevangen werd gehouden. Het lag in een sombere uithoek van het eiland, ver van Jamestown, de enige haven. Het isolement maakte deel uit van de straf van de verslagen keizer, maar voor Delacroix kwam het goed uit. Omdat het landgoed zo afgelegen en onbereikbaar was, hadden de bewakers hun waakzaamheid laten verslappen. Ze lieten Napoleon gaan en staan waar hij wilde, zolang het maar niet richting de stad was.

De enige weg naar Jamestown lag aan de andere kant van het landgoed, evenals het grootste wachthuis en de bewakersverblijven. De bewakers vonden het niet eens nodig om te patrouilleren over het terrein, een goed onderhouden park begroeid met een mix van inheemse rubberbomen en Engelse loofbomen.

Onder dekking van de bomen slaagden Delacroix en de gemaskerde man erin om het landhuis te bereiken zonder dat er alarm geslagen werd. Delacroix kende de plattegrond van het huis uit zijn hoofd en leidde hen naar de dichtstbijzijnde ingang.

Op dit late uur was het binnen stil en donker. Zonder geluid te maken vond Delacroix zijn weg door de gangen, tot ze bij de slaapkamer die ze zochten uitkwamen. Delacroix deed voorzichtig de deur open en sloop gevolgd door de gemaskerde man naar binnen. Hij gebaarde dat de man zijn masker af moest zetten en stak de lamp op het nachtkastje aan met een lucifer.

De man in het bed bewoog toen het plotseling licht werd.

‘We zijn gekomen voor u, majesteit,’ zei Delacroix.

Napoleon Bonaparte schrok en ging rechtop in het bed zitten. Hij wilde om hulp roepen, maar toen zag hij het gezicht van Delacroix’ metgezel. Hij had zijn tweelingbroer kunnen zijn. Hetzelfde kalende hoofd, dezelfde kleine gestalte en Romeinse neus. Delacroix had zich voorbereid op dit moment, maar toch was hij met stomheid geslagen nu hij hen samen zag.

Napoleon keek zijn dubbelganger met half dichtgeknepen ogen aan en zei: ‘Robeaud?’

‘Ik ben het, majesteit,’ zei zijn evenbeeld, de tongval van de keizer perfect imiterend.

François Robeaud had jarenlang als Napoleons plaatsvervanger gefungeerd. Hij ging naar gelegenheden waar de keizer niet heen wilde, om ervoor te zorgen dat Napoleon ongedeerd zou blijven als die een moordaanslag vreesde. Slechts een paar mensen wisten van zijn bestaan af. Het had Delacroix jaren gekost om hem op te sporen in de armengevangenis waar hij opgesloten was nadat zijn weldoener door de Engelsen gevangengenomen was.

‘En wie bent u?’ vroeg Napoleon, terwijl hij zich naar Delacroix keerde, die keurig salueerde. Zijn hart bonsde, nu hij voor niemand minder dan de militaire meesterstrateeg stond die een heel continent veroverd had.

‘Luitenant Pierre Delacroix, majesteit. Ik diende onder commandeur Mastral, aan boord van de Neptunus, tijdens de Slag bij Trafalgar.’ De Neptunus was een van de weinige schepen die waren ontkomen na de beslissende zeeslag die Lord Nelson tot held van de Britten had gemaakt.

Napoleon trok zijn ogen samen nu een van de ergste nederlagen van zijn land genoemd werd. ‘Wat is de bedoeling van deze inval?’

‘Mijn bedoeling is u onopgemerkt van dit eiland weg te halen, majesteit. In Frankrijk wacht een vloot van tachtig oorlogsschepen op uw orders.’

‘Waarom hebt u het eiland dan niet aangevallen om mij te bevrijden?’

‘Omdat de officieren alleen uw bevelen opvolgen. Ze zullen het niet riskeren om de strijd met de Royal Navy aan te gaan, tenzij ze weten dat u bevrijd bent.’

Hij keek naar Robeaud. ‘En monsieur Robeaud? Waarom is hij naar dit godvergeten eiland overgebracht?’

Delacroix knikte naar Robeaud, die een flesje uit zijn cape tevoorschijn haalde. Hij draaide de dop eraf, keek een paar lange seconden naar de opening en sloeg toen de inhoud achterover.

Delacroix nam hem het flesje uit handen en stopte het in een zak van zijn jas. ‘Robeaud had niet alleen aangeboden uw plaats in te nemen, maar hij ging er ook mee akkoord in ruil voor geld arsenicum in te nemen om de schulden van zijn familie af te lossen. Hij zal binnen enkele dagen overlijden, maar zijn familieleden zullen voor de rest van hun leven niks meer tekortkomen. De artsen die de Engelsen hier kort geleden heen gestuurd hebben om uw persoonlijke geneesheer te vervangen, kennen u niet goed genoeg om op te kunnen merken dat hij iemand anders is.’

Napoleon knikte bedachtzaam. Kennelijk waardeerde hij Delacroix’ tactische scherpzinnigheid. ‘Heel goed, luitenant. Ik begrijp dat ik een goed voorbeeld voor u ben geweest. Als de Britten wisten dat ik ontsnapt was, zou het eskader schepen dat Sint-Helena bewaakt ons ingehaald hebben voordat we dertig mijl uit de kust zouden zijn.’

‘Precies, majesteit. En dus moeten we nu gaan.’

‘Gaan? Waarheen dan? Hoe kunnen we vanhier ontsnappen?’

‘Bij Black Point ligt een duikboot op ons te wachten.’

Napoleon keek hem met grote ogen aan. ‘Bedoelt u dat Fultons vreemde vaartuig echt werkt?’

‘Komt u met me mee, dan zal ik het u laten zien.’

Robeaud trok Napoleons nachtkleding aan en ging in het bed liggen, terwijl de voormalige keizer een van de militaire uniformen

aantrok die hij van de Britten had mogen houden. 'Ik sta erop de aftocht te blazen als een militair,' zei hij. Hij pakte een boek van het nachtkastje, scheurde er een paar bladzijden uit, stak ze in zijn tuniek en legde het boek terug. Op de omslag stond *L'Odyssee*, en daaronder de titel in Griekse letters. De *Odyssee* van Homerus.

Toen Delacroix hem vragend aankeek, zei Napoleon: 'Deze bladzijden betekenen veel voor me.'

Ze slopen het huis uit via dezelfde weg als die waarlangs Delacroix en Robeaud binnengekomen waren. Napoleon was niet zo fit als zijn dubbelganger en zodoende kostte de tocht naar de kust meer tijd. Een paar uur voor zonsopgang kwamen ze pas bij de kliftop aan.

Delacroix gooide een uiteinde van het touw over de rand, zodat de bemanning van de duikboot het op kon vangen, en hij maakte de bootsmansstoel gereed. Toen Napoleon zag dat hij boven het water naar beneden zou zakken, weigerde hij eerst. Delacroix herinnerde hem eraan dat de bootsmansstoel gebruikt werd om officieren op zee aan boord van marineschepen te hijsen, waarop de ex-keizer niet langer bezwaar maakte.

Hij ging in de stoel zitten. Delacroix stapte op de plank achter hem en hield het touw vast om hen in evenwicht te houden. Hij gaf er drie korte rukjes aan als teken voor de mannen op de duikboot, die langzaam het touw begonnen te vieren, dat nog altijd over de katrol bovenaan de klif hing. Napoleon zat stijf recht en probeerde ondanks zijn penibele positie zoveel mogelijk waardigheid uit te stralen.

Toen Napoleon en Delacroix uiteindelijk voet op het dek van de duikboot zetten, hadden ze nog maar een uur voordat de zon zou opkomen. De mannen haalden de rest van het touw omlaag terwijl ze de legendarische leider aangaapten. Toen ze het touw helemaal binnen hadden, waren de onopvallende bout en katrol op de kliftop het enige wat aan zijn ontsnapping herinnerde.

Ze voeren weg van de klif en haalden de kurkzakken in. Ze zouden zich zo ver mogelijk van de kust verwijderen voordat het licht werd en dan duiken.

‘Gelukkigwenst met het welslagen van uw actie, luitenant,’ zei Napoleon. ‘U zult hogelijk onderscheiden worden voor deze moedige expeditie. Welnu, zodra we bij ons fregat aankomen, verwacht ik dat we onmiddellijk op weg gaan naar onze vloot om –’

Delacroix schudde zijn hoofd. ‘Er is geen vloot.’

Zijn mededeling werd met een blik van ongeloof ontvangen. ‘Geen vloot? Maar u zei dat we tachtig schepen tot onze beschikking hadden.’

‘Dat zei ik opdat u vrijwillig met me mee zou gaan. Dit is een geheime missie. Niemand mag weten dat u ontsnapt bent. Nooit ofte nimmer.’

‘Dus u verwacht van mij dat ik als een dief in de nacht zal wegschuipen en in mijn plaats een bedrieger achterlaat? Nee! Hoe kan ik dan mijn rechtmatige positie als keizer weer innemen? Ik moet mijn glorieuze terugkeer naar de macht aankondigen. Ik weiger mijn gevangenis als een ordinaire misdadiger te ontvluchten.’

‘U hebt geen keus.’

Napoleon sloeg met zijn vuist tegen de wand van de commandotoren. ‘Luitenant Delacroix, ik eis te weten wat u met mijn ontsnapping voorhebt!’

‘U begrijpt het niet, majesteit,’ zei Delacroix. Hij knikte naar een matroos die met een paar ijzeren boeien klaarstond. ‘We zijn niet naar dit desolate oord gekomen om u te helpen ontsnappen, maar om u te ontvoeren.’

1

Algerije heden

Torenhoge zandduinen en kale rotsblokken die bakten in de brandende middagzon strekten zich uit zover het oog reikte. Het IL-76-vrachtvliegtuig bevond zich op drie vliegunen van Caïro en had geheel volgens instructies in een zigzagpatroon boven de Sahara gevlogen.

Tiny Gunderson draaide zich om op zijn stoel in de cockpit. Hij knipperde verbaasd met zijn ogen toen hij Juan Cabrillo achter zich zag staan.

Normaal gesproken zag Juan eruit als de geboren Californiër die hij was, met zijn korte blonde haar, blauwe ogen en gebruinde huid. Maar vandaag was hij vermomd als Arabier, met zwartgeverfd haar, bruine contactlenzen, zijn huid donkerder gemaakt met make-up en een kunstneus om zijn uiterlijk te veranderen.

‘Ik dacht heel even dat je een van de andere passagiers was,’ zei Tiny.

‘Die zijn beneden in het ruim druk bezig met het checken van hun uitrusting,’ zei Juan. ‘Ze lijken me een beetje nerveus. Er zijn er een paar bij die nog nooit een parachutesprong hebben gemaakt.’

‘Nou, dan hebben ze een juweel van een locatie uitgezocht om het te leren. Ik heb het afgelopen halfuur nog geen geitenpad gezien.’

‘Ze willen er zeker van zijn dat niemand hun doel eerder bereikt dan zij.’

‘Dikke kans dat dat ook niet gebeurt. We naderen het laatste checkpoint. Ik heb een nieuwe set coördinaten nodig.’